

Sygn. akt VII K 773/13

2 Ds. 426/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 listopada 2014 r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu VII Zamiejscowy Wydział Karny z/s w L. Śl. w składzie:

Przewodniczący SSR Roman Chorab

Protokolant Judyta Kurmańska

po rozpoznaniu w dniu 01.04.2014r., 03.07.2014r., 05.09.2014r., 28.10.2014r. 04.11.2014 r.

sprawy **M. C. (1)**

urodz. (...) w G.

syna T. i C. z d. J.

oskarżonego o to, że:

I. w październiku 2012 r. w G., w powiecie (...), przywłaszczył sobie powierzony mu samochód osobowy m-ki O. (...) o nr rej. (...) o wartości 1500 złotych na szkodę A. K.;

tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.

II. w dniu 20.08.2013 r. w G. w powiecie (...) podczas interwencji domowej, uderzając ręką w okolice ramienia oraz szarpiąc i popychając rękoma, naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Komisariatu Policji w G. – st. sierż. R. R. (1), podczas i w związku z wykonywaniem przez niego czynności służbowych;

tj. o czyn z art. 222 § 1 k.k.

III. w miejscu i czasie jak w pkt II, podczas interwencji domowej naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Komisariatu Policji w G. sierż. Sztab. P. K., w ten sposób, że szarpiąc i popychając rękoma podczas i w związku z wykonywaniem przez niego czynności służbowych;

tj. o czyn z art. 222 § 1 k.k.

IV. w miejscu i czasie jak w pkt II, podczas interwencji domowej, znieważył funkcjonariusza Komisariatu Policji w G. Śl. st. sierż. R. R. (1) słowami powszechnie uznanymi za wulgarne podczas i w związku z wykonywaniem przez niego czynności służbowych;

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

V. w miejscu i czasie jak w pkt II, podczas interwencji domowej, znieważył funkcjonariusza Komisariatu Policji w G. Śl. sierż. sztab. P. K. słowami powszechnie uznanymi za wulgarne podczas i w związku z wykonywaniem przez niego czynności służbowych;

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

VI. w miejscu i czasie jak w pkt II, podczas interwencji domowej, używając groźby bezprawnej wobec funkcjonariusza Komisariatu Policji w G. Śl. st. sierż. R. R. (1), polegającej na groźeniu pozbawieniem życia i zdrowia, zmuszał go do zaniechania prawnej czynności służbowej;

tj. o czyn z art. 224 § 2 k.k.

VII. w miejscu i czasie jak w pkt II, podczas interwencji domowej, używając groźby bezprawnej wobec funkcjonariusza Komisariatu Policji w G. Śl. sierż. sztab. P. K., polegającej na groźeniu pozbawieniem życia i zdrowia, zmuszał go do zaniechania prawnej czynności służbowej;

tj. o czyn z art. 224 § 2 k.k.

I. oskarżonego M. C. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. I części wstępnej wyroku czynu z tym, iż przyjmuje, wartość samochodu osobowego m-ki (...) na kwotę nie mniejszą niż 1.500 złotych, oraz ,że czyn został popełniony na szkodę również J. K. i za to na podstawie art. 284 § 2 kk. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego M. C. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt. II i III części wstępnej wyroku czynów z tym, iż przyjmuje, że stanowią one jedno przestępstwo z art. 222 § 1 kk. popełnione na szkodę dwóch wymienionych w pkt. II i III części wstępnej wyroku czynów pokrzywdzonych i za to na podstawie powyżej cytowanego przepisu art. 222 § 1 kk. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. oskarżonego M. C. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt. IV i V części wstępnej wyroku czynów z tym, iż przyjmuje, że stanowią one jedno przestępstwo z art. 226 § 1 kk. popełnione na szkodę dwóch wymienionych w pkt. IV i V części wstępnej wyroku czynów pokrzywdzonych i za to na podstawie powyżej cytowanego przepisu art. 226 § 1 kk. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. oskarżonego M. C. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu w pkt. VI i VII części wstępnej wyroku czynów z tym, iż przyjmuje , że stanowią one jedno przestępstwo z art. 224 § 2 kk. popełnione na szkodę dwóch wymienionych w pkt. VI i VII części wstępnej wyroku czynów pokrzywdzonych i za to na podstawie powyżej cytowanego przepisu art. 224 § 2 kk. wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 85 kk., art. 86 § 1 kk. wymierzone oskarżonemu M. C. (1) powyżej w pkt. I, II, III i IV wyroku, kary pozbawienia wolności łączy i jako karę łączną wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk. i art. 70 § 1 pkt. 1 kk. i art. 72 § 2 kk. wykonanie orzeczonej oskarżonemu M. C. (1) łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący lat 3 (trzy), oraz zobowiązuje oskarżonego M. C. (1) do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na pokrzywdzonych A. K. i J. K. kwoty 1.500 (jeden tysiąc pięćset) złotych w terminie czterech miesięcy od daty uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia;

VII. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 i 2 Ustawy z dn. 23.06.1973 r o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego M. C. (1) od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa i nie wymierza mu opłaty;

VIII. zasadą od Skarbu Państwa na rzecz A.. E. G. kwotę 672 złotych tytułem obrony z urzędu oskarżonego M. C. (1) oraz kolejną kwotę w wysokości 154,56 złotych tytułem podatku VAT.

Sygn. akt VII K 773/13

UZASADNIENIE

W wyniku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny :

M. C. (1) w chwili obecnej jest 52 – letnim , stałym mieszkańcem miejscowości G. B. w gminie M. w powiecie (...), utrzymującym się z zasiłku opieki społecznej , oraz dorywczych prac na terenie Niemiec. M. C. (1) jest (bratankiem) , spokrewniony z pokrzywdzonymi A. K. i jej synem J. K. , gdyż jest on synem brata A. K..

(dowód : dane osobowe oskarżonego M. C. (1) – k. 37 i k. 113 v; dane osobowe pokrzywdzonych – A. K. , J. K. – k. 113v ; zeznania pokrzywdzonej A. K.- k. 7-8).

A. K. i jej syn J. K. byli właścicielami samochodu osobowego coupe m-ki (...) wyprodukowanego w roku 1992 o nr rej. (...). Samochód ten został zakupiony kilka lat temu w Niemczech , a po raz pierwszy został zarejestrowany na terenie Polski w dniu 29 czerwca 2010 r.

(dowód: zeznania pokrzywdzonej A. K. – k. 7-8 , k.114 ; zeznania pokrzywdzonego – J. K. – k. 19-20 , k. 115v-116 ; oryginał karty pojazdu osobowego coupe m-ki (...) o nr rej. (...) – k. 129).

W miesiącu październiku 2012 r. M. C. (1) zwrócił się do swojego kuzyna J. K. o pożyczenie mu samochodu (...) , gdyż jego samochód był popsuty , a M. C. (1) chciał pojechać do Niemiec do pracy. J. K. odmówił użyczenia M. C. (1) wskazanego samochodu. Wówczas M. C. (1) z tą samą prośbą udał się do matki J. A. K. i ta uległa prośbie M. C. (1) (powołującego się na więzi rodzinne) i pozwoliła M. C. na pożyczenie tego auta. Wówczas J. K. przekazał M. C. (1) wskazany samochód wraz z kluczykami , dowodem rejestracyjnym i dowodem zawarcia ubezpieczenia O.C. Jeszcze przed wyjazdem do Niemiec M. C. (1) przelożył do tego samochodu , ze swojego auta , radio wraz z odtwarzaczem CD. Radio to „przekładał” na jego prośbę S. Ć..

(dowód: zeznania pokrzywdzonej : A. K. - k. 7-8 , k. 46-47 ; zeznania pokrzywdzonego : J. K. - k. 20 , k. 115v-116 , zeznania świadków : S. Ć. – k. 52 , k. 143 , I. D. (1) – k. 142v-143 ; notatka urzędowa- k.1).

Po jakim czasie zarówno A. K. jak i J. K. zaczęli upominać się o zwrot ich samochodu przez M. C. (1). Pomimo kilku ustnych jak i pisemnego wezwania do zwrotu tego samochodu , do chwili obecnej M. C. (1) samochodu m-ki (...) nie zwrócił i nikt nie wie co się z tym samochodem stało , czy gdzie obecnie znajduje się. Wartość tego auta w chwili jego „pożyczania” M. C. (1) była nie mniejsza niż 1.500 złotych.

(dowód: – zeznania pokrzywdzonej A. K. -k. 7-8 , k. 46-47 ; zeznania pokrzywdzonego J. K. - k. 20 , k. 115v-116 ; notatka urzędowa -k. 1 ; pismo – k. 11-12 , k. 111).

W dniu 20 sierpnia 2013 r. D. R. powiadomiła Komisariat Policji w G. , że jej sąsiad mieszkający w tym samym budynku pod adresem - G. (...) D w mieszkaniu nr (...) ,głośno słucha muzyki. Wówczas na miejsce zdarzenia dyżurny K.P. w G. skierował funkcjonariuszy policji w osobach P. K. i R. R. (1).

Po przybyciu na miejsce , funkcjonariusze policji, na zewnątrz budynku usłyszeli głośną muzykę. Następnie wskazani funkcjonariusze policji udali się do mieszkania nr (...) , gdzie jak później się okazało zamieszkiwał M. C. (1). Po kilku minutach pukania do tych drzwi otworzył je M. C. (1) i od razu wulgarnymi słowami („kur..., wypierd...”) zwrócił się do funkcjonariuszy policji , zamachnął się w kierunku R. R. (1) ręką, usiłując uderzyć go ręką w twarz. R. R. (1) zdążył się uchylić tak , że został uderzony „tylko” w lewy bark. Następnie M. C. (1) ponownie zamachnął się w kierunku R. R. (1) , lecz ten złapał go za rękę , natomiast M. C. drugą ręką zaczął szarpać R. R. za służbowy polar i wciągnął go do swojego mieszkania. Widząc powyższą sytuację drugi z funkcjonariuszy policji - P. K. natychmiast ,również wszedł do mieszkania i złapał M. C. (1) za drugą rękę.

Nadto funkcjonariusze policji wezwali M. C. (1) do właściwego zachowania się . Jednakże M. C. (1) nie stosował się do ich poleceń i pomimo poinformowania go o ewentualnym zastosowaniu środków przymusu bezpośredniego , w dalszym ciągu szarpał za ubrania funkcjonariuszy policji i próbował uderzać ich głową. Cały czas również M. C. (1) wyzywał funkcjonariuszy policji słowami wulgarnymi (wy „kur...”, „dupki” , „pedały” , „debile”).

(dowód: notatka urzędowa -k. 23 ; zeznania pokrzywdzonych; R. R. (1) –k. 26-29 , k. 114v-115 ; P. K.- k.32-33 k. 115 ; zeznania świadka D. R.- k. 44-45 , k. 141v-142).

W związku z tym , że M. C. (1) dalej nie stosował się do poleceń funkcjonariuszy policji , został użyty wobec niego ręczny miotacz gazu. Po „użyciu gazu” , M. C. w dalszym ciągu szarpał się z funkcjonariuszami policji w wyniku czego mężczyźni przewrócili się na podłogę. W końcu jednak M. C. (1) został obezwładniony i „zakuty” w kajdanki. Poproszony przez policjantów o podanie danych osobowych jak i okazanie dowodu tożsamości ,po raz kolejny odmówił i słowami wulgarnymi zwracał się do funkcjonariuszy policji. W związku z czym została podjęta decyzja o jego zatrzymaniu. W drodze do K.P. w G. , jak i do (...) szpitala ,M. C. (1) w dalszym ciągu obrażał policjantów słowami wulgarnymi jak i niejednokrotnie groził im , że ich pozabija jak go nie zwolnią.

(dowód: notatka urzędowa - k. 23 ; zeznania pokrzywdzonych: R. R. (1) – k. 26-29 , k. 114v-115 ; P. K.- k.32-33 k. 115; protokół zatrzymania osoby- k. 24).

M. C. (1) nie był dotychczas karany sędownie.

(dowód: zapytanie o karalność dotyczące osoby oskarżonego M. C. (1) – k. 53).

M. C. (1) będąc przesłuchany w charakterze podejrzanego w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. W złożonych wyjaśnieniach związanych z kwestią nie oddania pożyczonego uprzednio od pokrzywdzonych A. K. i J. K. samochodu m-ki (...) podał , że wskazanego samochodu nie pożyczał , nigdzie nim nie wyjeżdżał i wszystko to co powiedzieli pokrzywdzeni jest nieprawdą. Odnośnie pozostałych zarzutów zaprzeczył aby obrażał policjantów , szarpał , czy też uderzał ich , a podał , że to funkcjonariusze policji przyszli do jego mieszkania i bez żadnych powodów pobili go , zatrzymali i przewieźli do komisariatu(k. 39).

Przesłuchany po raz pierwszy przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień (113v).

W kolejnych ,złożonych przed Sądem wyjaśnieniach oskarżony M. C. (1) obszernie opisał okoliczności , brutalnego pobicia go przez funkcjonariuszy policji , jak również wskazał , że sąsiadki – pani K. i pani S. widziały jak pobitego z jego mieszkania wynosili go policjanci. Odnośnie przedmiotowego samochodu wyjaśnił , że słyszał , że to J. K. sprzedał ten samochód i nie chciał się do tego przyznać swojej matce - A. K.. Natomiast jeśli chodziło o kwestię radia montowanego do tego samochodu ((...)), to rzeczywiście zdarzenie takie miało miejsce , lecz on to radio sprzedał J. K. i dlatego to radio było montowane w aucie J. K. (k. 154v-155).

Sąd zważył, co następuje:

Przechodząc do oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności do oceny wyjaśnień oskarżonego M. C. (1) należy wskazać, że te wyjaśnienie praktycznie w całości (co do istoty sprawy) na wiarygodność nie zasługują.

Sąd doszedł do takiego przekonania, dokonując oceny wyjaśnień osk. M. C. (1) łącznie z oceną mocy dowodowej pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Pozostały zaś materiał dowodowy, w szczególności w postaci zeznań świadków , a przede wszystkim pokrzywdzonych: A. K. , J. K. , R. R. (1) i P. K. pozwalają przyjąć, iż wyjaśnienia składane przez oskarżonego M. C. (1) są niewiarygodne, wykrętne i jeszcze raz należy podkreślić , że nie znajdują potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym i tym samym, zdaniem Sądu, stanowią jedynie nieudolną linię obrony osk. M. C..

W szczególności , zdaniem Sądu , istotne znaczenie dowodowe w realiach rozpoznawanej sprawy zyskały zeznania przedstawiane przez bezpośrednich uczestników zajścia: pokrzywdzonych funkcjonariuszy policji w osobach R. R. (1) i P. K. , którzy to świadkowie (pokrzywdzeni) w sposób logiczny i rzetelny opisywali przebieg zdarzenia. Relacja ich jest logiczna , spójna wewnętrznie , ich zeznania wzajemnie ze sobą się uzupełniają , potwierdzają , tworząc jeden

logiczny obraz wydarzeń z dnia 20 sierpnia 2013 r. Co więcej zdaniem Sądu ,funkcjonariusze policji nie mieli żadnego powodu aby „spokojnego” „wykonującego wszystkie ich polecenia” M. C. (1) tak brutalnie pobić, a następnie opisywać nieprawdziwy przebieg interwencji. Obydwaj funkcjonariusze policji na interwencji u oskarżonego M. C. byli po raz pierwszy , wcześniej nawet go nie znali , nie mieli zatem żadnych ,choćby najmniejszych powodów aby go pobić , a potem fałszywie oskarżać.

Zresztą początek tego zdarzenia potwierdza również świadek D. R. , która widziała , że M. C. (1) uderzył stojącego przed jego drzwiami funkcjonariusza policji , jak również wyzywał słowami wulgarnymi interweniujących policjantów , nie chcąc wpuścić ich do swojego mieszkania (k. 44-45).

Nadto żadna z osób wskazanych przez oskarżonego M. C. (M. K. , L. S.) nie potwierdziły aby były świadkami zdarzenia , czy też widziały jak policjanci pobitego , niemalże do nieprzytomności wynosili z mieszkania M. C. (1).

Zdaniem Sądu , materiał dowodowy nie zawiera również żadnych racjonalnych powodów, dla których należałoby odmówić waloru wiarygodności relacji pokrzywdzonych A. K. i J. K. , co niejednokrotnie w toku postępowania podnosił oskarżony M. C. (1). Pokrzywdzeni ci kilkakrotnie wskazywali , że pożyczyli wskazany samochód M. C. (1) i on go im nie zwrócił.

Trudno przyjąć aby pokrzywdzona A. K. , zarówno ustnie jak i na piśmie , również zgłaszając to policji , chciała odzyskać samochód ,którego nie pożyczyla by osk. M. C..

Wreszcie nie sposób nie zauważyć , iż wersję J. K. odnośnie zamontowania w jego aucie radia należącego do M. C. (1) zgodnie potwierdzają świadkowie S. Ć. i I. D. (1), wprost wskazując , że samochodem tym M. C. (1) (pożyczając go od pokrzywdzonych) miał jechać do Niemiec , a ponieważ chciał w czasie drogi „czegoś” słuchać montował przedmiotowe radio. Oczywistym jest , że świadkowie ci nie byli w stanie precyzyjnie podać daty montażu tego radia , jak i szczegółów tzn. podać kto i dokładnie do kogo jeździł , aby S. Ć. zamontował to radio, lecz zdaniem Sądu powyższa niepamięć jest czymś naturalnym , skoro zdarzenie miało miejsce ponad dwa lata temu i nie było z pewnością czymś nadzwyczajnym w życiu powyżej wymienionych (S. Ć. , I. D.), a dodatkowo niektóre z tych osób znały się tylko z widzenia. Brak jest również podstaw do kwestionowania zeznań wskazanych powyżej osób.

Nie sposób również przyjąć , że wskazany samochód został „potajemnie” sprzedany , skoro w dalszym ciągu figuruje on w ewidencji pojazdów wydziału komunikacji jako własność A. i J. K. i wyżej wskazani przedłożyli sądowi kartę tego pojazdu.

Sąd oczywiście nie stracił z pola widzenia okoliczności , iż pokrzywdzona A. K. , przed Sądem podawała inny termin użyczenia tego samochodu (2011 r. i inną jego wartość – 1.500 euro), lecz odnośnie pierwszej okoliczności , A. K. „zeznając” na początku tego postępowania konsekwentnie podawała rok 2012 r. , a po wtóre wartość tego pojazdu w dniu przywłaszczenia go przez osk. M. C. nie mogła być taka jak w chwili jego zakupu. Pojazd ten został zarejestrowany w 2010 r. z uwagi zatem na jego wiek i zapewne stan techniczny w roku 2012 r. był warto co najmniej w ocenie Sądu owe 1.500 złotych na co wskazywała zresztą sama pokrzywdzona A. K. w swoich pierwszych zeznaniach.

Wreszcie nie sposób pominąć i tej okoliczności , że pokrzywdzona A. K. jest wieku lat 70-ciu i trudno w tych okolicznościach wymagać od niej aby w sposób precyzyjny i dokładny podawała kilkakrotnie te same okoliczności istotne dla sprawy.

W związku z powyższym , jeszcze raz należy podkreślić , że Sąd w całości obdarzył wiarygodnością zeznania funkcjonariuszy policji, w osobach R. R. (1) i P. K.. Nie ma też podstaw do kwestionowania jako całości zeznań pokrzywdzonych J. K. i A. K.. To samo zdaniem Sądu dotyczy treści zeznań S. Ć. i I. D. (1) , o czym była już mowa powyżej w uzasadnieniu. Jeśli chodzi zaś o świadka B. S. to rzeczywiście wskazał on , że nikt nie zamawiał u niego w danym okresie czasu cewki do samochodu (...) lecz powyższe oczywiście nie oznacza , że osk. M. C. tego samochodu od pokrzywdzonych nie pożyczał.

Po pierwsze mógł takiego faktu nie pamiętać , po wtóre osk. M. C. mógł jedynie pytać o możliwość zakupu tej części i nie zdecydował się na zakup w ogóle , bądź u B. S.(stąd można wytłumaczyć brak zapisów w zamówieniu części).

Natomiast jeśli chodzi o treść zeznań świadka A. J. w ocenie Sądu nie zasługują one na obdarzenie ich wiarygodnością co do istoty sprawy. W pierwszej kolejności należy podkreślić , że jest ona konkubina oskarżonego M. C. , a przebieg interwencji policji z dnia 20.08. 2013 r. zna tylko z jego relacji , zatem oczywistym jest , że jest zainteresowana aby przedstawić wersję zdarzeń korzystną dla osk. M. C. (1). Wreszcie nie znajdują żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym jej tezy , iż funkcjonariusze policji z M. „uwzięli” się na M. C. (1) i robią wszystko żeby go „zniszczyć”. Powyższemu zaprzeczył funkcjonariusz policji K. R. i trudno jego zeznaniom odmówić wiarygodności.

Nie sposób również odmówić wiarygodności zeznaniom świadka D. R. , która wprawdzie jest skonfliktowana z osk. M. C. , lecz trudno jej się z drugiej strony dziwić bo skoro ma małe dziecko to rzeczywiście głośna muzyka której słucha sąsiad może jej przeszkadzać

Odnosząc się natomiast do oceny zeznań pozostałych przesłuchanych w sprawie w charakterze świadków osób , a to M. K. i L. S. , zdaniem Sądu , brak jest podstaw do odmowy wiarygodności im zeznaniom , aczkolwiek z drugiej strony treści ich zeznań nie miały większego (decydującego) znaczenia dla oceny odpowiedzialności karnej osk. M. C. w niniejszej sprawie , gdyż nie były one bezpośrednimi świadkami istotnych dla sprawy wydarzeń.

Dokonując zatem całościowej oceny materiału dowodowego, należy stwierdzić, iż wyjaśnienia oskarżonego M. C. (1), są całkowicie niewiarygodne , zaś zebrany w sprawie materiał dowodowy i omówiony powyżej wskazuje jednoznacznie, że oskarżony M. C. (1) dopuścił się popełnienie zarzucanych mu przestępstw.

Należy zatem wskazać, że oskarżony M. C. (1) swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 kk. w ten sposób, że :

w październiku 2012 r. w G. , w powiecie (...) przywłaszczył sobie powierzony mu samochód osobowy m-ki (...) o nr rej. (...) o wartości nie mniejszej niż 1.500 złotych na szkodę pokrzywdzonych A. K. i J. K.

W ocenie Sądu powyższa kwalifikacja nie może budzić wątpliwości , jeśli wziąć pod uwagę , że osk. M. C. (1) będąc legalnie w posiadaniu przedmiotowego samochodu do chwili obecnej nie zwrócił go pokrzywdzonym i nie zamierza tego zrobić. W tym miejscu należy wyjaśnić , iż Sąd przyjął , że osobami pokrzywdzonymi jest zarówno A. K. , jak i J. K. , co wprost wynika z treści odpowiedniego wpisu w karcie tego pojazdu.

Nadto w związku z faktem , iż trudno było precyzyjnie określić wartość tego pojazdu (choćby z tego powodu , że po prostu nie wiadomo gdzie się znajduje w chwili obecnej), Sąd przyjął jego wartość jako nie mniejszą niż 1.500 złotych.

W ocenie Sądu jest to wartość adekwatna do wieku tego auta (ponad dwudziestoletnie) i zapewne jego stanu technicznego i wartości podawanej w pierwszych zeznaniach przez A. K. , a po wtóre gdyby pokrzywdzeni uważali , że samochód ten posiadał większą wartość , to sformułowanie Sądu „ nie mniejszą niż” nie zamyka pokrzywdzonym drogi do dochodzenie większego odszkodowania od M. C. na drodze postępowania cywilnego.

Nadto należy wskazać, że oskarżony M. C. (1) swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa z art. 222 § 1 kk. , art. 226 § 1 kk. i z art. 224 § 2 kk. w ten sposób, że :

-w dniu 20.08.2013 r. w G. w powiecie (...) podczas interwencji domowej, uderzając ręką w okolice ramienia oraz szarpiąc i popychając rękoma, naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Komisariatu Policji w G. – st. sierż. R. R. (1), podczas i w związku z wykonywaniem przez niego czynności służbowych;

- w miejscu i czasie jak powyżej, podczas interwencji domowej naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Komisariat Policji w G. sierż. sztab. P. K., w ten sposób, że szarpał i popychał go rękoma podczas i w związku z wykonywaniem przez niego czynności służbowych;

- w miejscu i czasie jak powyżej, podczas interwencji domowej, znieważył funkcjonariusza Komisariatu Policji w G. Śl. st. sierż. R. R. (1) słowami powszechnie uznanymi za wulgarne podczas i w związku z wykonywaniem przez niego czynności służbowych;

- w miejscu i czasie jak powyżej, podczas interwencji domowej, znieważył funkcjonariusza Komisariatu Policji w G. Śl. sierż. sztab. P. K. słowami powszechnie uznanymi za wulgarne podczas i w związku z wykonywaniem przez niego czynności służbowych;

- w miejscu i czasie jak powyżej, podczas interwencji domowej, używając groźby bezprawnej wobec funkcjonariusza Komisariatu Policji w G. Śl. st. sierż. R. R. (1), polegającej na groźeniu pozbawieniem życia i zdrowia, zmuszał go do zaniechania prawnej czynności służbowej;

-w miejscu i czasie jak powyżej podczas interwencji domowej, używając groźby bezprawnej wobec funkcjonariusza Komisariatu Policji w G. Śl. sierż. sztab. P. K., polegającej na groźeniu pozbawieniem życia i zdrowia, zmuszał go do zaniechania prawnej czynności służbowej.

Zdaniem Sądu i powyższe kwalifikacje prawne nie mogą budzić wątpliwości.

Oczywistym jest ,że jeśli oskarżony M. C. (1) , uderzał i szarpał funkcjonariuszy policji na służbie i podczas wykonywania służbowych obowiązków to naruszał ich nietykalność cielesną (art. 222 § 1 kk.).

Jeśli zwracał się w tym samym czasie do nich słowami wulgarnymi to niewątpliwie zachowanie to miało znamiona przestępstwa z art. 226 § 1 kk.

Wreszcie jeśli M. C. (1) groził policjantom , że ich pozabija jeśli nie odstąpią od swoich czynności niewątpliwie wyczerpał z kolei ustawowe znamiona czynu z art. 224 § 2 kk.

Niemniej jednak Sąd przyjął , że czyny popełnione przez oskarżonego M. C. (1) odpowiednio z art. 222 § 1 kk. stanowią jedno przestępstwo popełnione na szkodę dwóch wymienionych w pkt. II i III części wstępnej wyroku czynów pokrzywdzonych, czyny z art. 226 § 1 kk. stanowią także jedno (kolejne) przestępstwo popełnione na szkodę dwóch wymienionych w pkt. IV i V części wstępnej wyroku czynów pokrzywdzonych i czyny popełnione przez oskarżonego M. C. (1) odpowiednio z art. 224 § 2 kk. stanowią również kolejne jedno przestępstwo popełnione na szkodę dwóch wymienionych w pkt. VI i VII części wstępnej wyroku czynów pokrzywdzonych.

Przestępstwa te oskarżony M. C. popełnił w jednym czasie w stosunku do dwóch różnych osób pokrzywdzonych , stąd też, Sąd uznał , że stanowią one odpowiednio jedne czyny wyczerpujące znamiona powyżej opisanych przestępstw.

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę całokształt okoliczności zarówno obciążających, jak i łagodzących dotyczących osoby sprawcy – M. C. (1). Z tym , iż zdaniem Sądu zdecydowaną przewagę miały tu okoliczności obciążające. Do tych okoliczności ,Sąd zaliczył fakt wielokrotnego naruszenia nietykalności cielesnej policjantów , wielokrotne ich znieważanie , wieloma słowami wulgarnymi , działaniem co najmniej pod wpływem alkoholu , wyjątkowe nasilenie złej woli po stronie osk. M. C. (1).

Za jedyną okoliczność łagodzącą ,a dotyczącą osk. M. C. , w o ocenie Sądu należało uznać to, że oskarżony ten w przeszłości nie był karany sądownie za przestępstwa.

Łącząc wyżej wymienione okoliczności z dyrektywami wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 kk. , Sąd uznał, że wymierzenie oskarżonemu M. C. (1) za czyn z art. 284 § 2 kk. , na podstawie art. 284 § 2 kk. kary 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 222 § 1 kk. na podstawie tego przepisu , wymierzenie mu kary 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności , za czyn z art. 226 § 1 kk. na podstawie tegoż przepisu , wymierzenie osk. M. C. kary 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i wreszcie za czyn z art. 224 § 2 kk. na podstawie art. 224 § 2 kk. wymierzenie mu kary 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności należy uznać za adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości (którą z uwagi na szereg wskazanych powyżej okoliczności należy uznać za szczególnie wysoką) popełnionych przez niego

czynów – przy czym spełni w stosunku do tego oskarżonego M. C. (1) rolę wychowawczą i zapobiegawczą , czyniąc nadto zadość prewencji ogólnej.

W ocenie Sądu wskazać należy , iż stopień winy i społecznej szkodliwości czynów popełnionego przez tego oskarżonego był szczególnie znaczny , o czym co jeszcze raz należy podkreślić świadczy zamiar , motywacja ,oskarżonego oraz sposób i okoliczności popełnienia czynu. Oskarżony M. C. z pewnością działał przeciw umyślnie i w zamiarze bezpośrednim.

Na podstawie art. 85 kk., art. 86 § 1 kk. wymierzone oskarżonemu M. C. (1) w pkt. I, II, III i IV części skazującej wyroku, kary pozbawienia wolności Sąd połączył i jako karę łączną wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

Przy wymierzaniu kary łącznej , Sąd przyjął zasadę aspiracji , gdyż z jednej strony czynu popełnione na szkodę funkcjonariuszy policji zostały popełnione niemalże w jednym czasie i stanowią ciąg jednego zdarzenia , z drugiej zaś strony czyn z art. 284 § 2 kk. został popełniony w zupełnie innym czasie i dotyczył zupełnie innej sytuacji.

Orzekając o rozmiarze kary Sąd wziął także pod uwagę właściwości i warunki osobiste oskarżonego M. C. (1) , jego sposób życia przed popełnieniem przestępstwa , a także zachowanie się oskarżonego po jego popełnieniu. Oskarżony M. C. (1) nie był dotychczas karany sędownie. Okoliczności te - w ocenie Sądu – pozwalają na jego pozytywną ocenę , która może i powinna mieć wpływ na wymiar kary.

Na podstawie zatem przepisów art. 69 § 1 i 2 kk. i art. 70 § 1 kk. , Sąd wykonanie orzeczonej oskarżonemu M. C. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący lat trzy. W ocenie Sądu oskarżony ten zasługuje na obdarzenie go zaufaniem i skorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności. Sąd jest przekonany , że będzie to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobiegnie popełnieniu przez niego przestępstwa w przyszłości.

Na podstawie art. 72 § 2 kk. Sąd zobowiązał oskarżonego M. C. (1) do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych A. K. i J. K. kwoty 1.500 (jeden tysiąc pięćset) złotych w terminie czterech miesięcy od daty uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia. Zdaniem Sądu będzie to okres wystarczający jeśli nawet zważy się , że oskarżony ten nie posiada stałej pracy.

Mając na uwadze , to , że osk. M. C. (1) nie posiada żadnego majątku , że będzie on musiał wywiązać się z obowiązku naprawienia szkody , pomimo nie posiadania stałej pracy, Sąd uznał, iż zachodzą wobec niego podstawy do zwolnienia go od ponoszenia kosztów sądowych (i obciążenia nimi Skarbu Państwa) oraz nie wymierzania mu opłaty , a podstawę ku temu stanowi przepisy zacytowane w pkt. VII części skazującej wyroku.

Nadto , Sąd na podstawie przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz.1348) , a to § 14 ust. 2 pkt. 3 i § 16 , zasądził od Skarbu Państwa na rzecz A. E. G. łączną kwotę 672 zł. tytułem obrony z urzędu przed Sądem oskarżonego M. C. (1) , oraz dalszą kwotę 154,56 złotych tytułem podatku VAT.

W szczególności na sumę tę składa się kwota 420 złotych za postępowanie przed Sądem , oraz kwota 252 złotych za trzykrotne odroczenie rozprawy (łącznie 672 złotych) + 23% (154,56 zł.) tytułem podatku VAT.